

0202 – 2. februar

Vær tålmodig i alle slags prøvelser. Sirak 2: 4.

Dette er en frukt av håpet om frelse og evig liv. Håpet om en evig glede bør gjøre oss tålmodige overfor alle slags prøvelser i dette korte livet. Dette er jo snart slutt, det varer ikke evig! Gled deg over at i Kristus er du frelst fra den evige trengsel – og er tvert imot på vei til den evige gleden. Ja, er du en kristen, bør du virkelig holde dette klart for deg!

I tillegg finner vi her også en formaning: «Vær tålmodig i alle slags prøvelser», i vanskeligheter, lidelser. En formaning taler alltid til oss om noe som er vår plikt overfor Herren. Vi bør altså for Herrens skyld være tålmodige i prøvelsene. Og det så mye mer som det er Herren, vår Gud, som sender oss enhver lidelse. Tror du det, da skal denne sannheten bli kraften som stiller din utålmodighet, – hvis du er en av dem som elsker Gud.

Tror du Kristi egne ord: Til og med alle hårene på hodene deres er telt? Og det han videre sier: Ikke et hår på hodet deres skal gå tapt uten at det er min himmelske Fars vilje! Tror du at også alle de prøvelser djevelen og andre mennesker påfører deg, til minste detalj er tilmålt deg av Gud? Dette lærer Skriften klart og tydelig.

Se hvordan Herren er den som også setter presise grenser for hvor langt Satan fikk gå med å plage Job! Araberne drepte Jobs tjenere, kaldeerne tok kamelene hans, og stormen feide huset ned over sønnene hans. Men Job så bare Herren i alt dette. Han sa: «Herren gav, Herren tok. Herrens navn være lovet!»

Da den onde Sjami forbannet David, som var på flukt for sønnen Absalom, sa bare kongen i sine forferdelige prøvelser til sin trofaste Abisjai: «La ham bare forbanne, for Herren har sagt til ham: Forbann David! Hvem våger da å si: Hvorfor har du gjort det?»

Det samme sier Jeremia: «Hvem er den som taler, så det går i oppfyllelse, uten at det er Herren som har befalt det?» Og så sier Herren: «Jeg former lyset og skaper mørket. Jeg gir freden og skaper ulykken. Jeg, Herren, gjør alt dette».

Hvem skulle vi da i utålmodighet klage og sukke over? Hvem er du som vil trette med din skaper? Har du gitt ham noe, så du skulle ha krav på gjengjeld? Er Herren for hard mot deg, eller hva er det du krever?

Hvis Herren ville gå i rette med oss, «kunne vi ikke svare ham ett til tusen». Hvis Herren ville handle med oss etter våre synder og gjengjelde oss etter våre misgjerninger, skulle vi havne der det bare er pine, og hvor tørsten aldri slukkes.

Dette er den innstillingen vi bør fylle vår tanke og munn med: Utallige mennesker lider mye mer enn jeg. Hvorfor får jeg så lite plager? Jeg fortjener jo bare Guds vrede. Jeg skulle vel også kunne tåle mer, jeg, som et Guds barn har en evig glede i vente!

Å, Gud, forlat oss all denne vår utålmodighet! Gud, tilgi oss og hjelp oss nå heretter å være mer «tålmodig i prøvelsene»!

Vi har altså ikke noe som helst å klage over, om Herren handlet med oss etter våre synder. Men i tillegg har vi også det faktum at han aldri handler med oss på denne måten, vi som ved troen på Sønnen lever under hans nåde. For alt det vi må lide er utelukkende sendt oss i hans store trofasthet og nåde.

Å, det skal komme en dag da vi skal se alt i det evige lyset. Se hemmeligheten med alle de underlige prøvelsene Gud i sin nåde sendte oss. Da skal vi se at det i all vår prøvelses beger ikke var en eneste dråpe mer enn det som var nødvendig for vårt evige og sanne vel.

Da vil vi se at selv det verste vi syntes vi har opplevd, var sendt oss som ledd i den store oppdragelsen, for at vår evige glede og herliget bare skulle bli større for oss. Eller at Gud har hatt andre visdommens mål med dette.

Nei, hvem tør vel selvsikkert uttale: Herre, jeg skal nok likevel nå fram til himmelen, selv om du ikke lar så mye bittert ramme meg. Jeg skal nok greie å drepe kjødet mitt, uten å drives av noe så bittert.

Nei, vi kjenner vår store treghet, vår vantro og svakhet i kjødet. Derfor ber vi ofte at Herren må drepe dette hos oss. Men hvordan skulle han kunne gjøre det, uten å sende oss lidelser?

Vi ber ofte at han må bruke det han synes er best, bare han utfører sitt verk i oss, frelser hjertet vårt, øker vår tro, vår bønn, vårt alvor, og helliggjør hele vårt vesen. Men hvis Herren skal oppfylle slike bønner, må han også bruke mange bitre midler. Og da klager og sukker vi, som om det var noe ondt. Vi husker ikke at vi har selv bedt ham om det.

Kort sagt: Når vi en gang får øyne til å se hvordan Herren har brukt lidelsene våre til å fremme sitt navns ære og til vårt evige vel. Hvordan han med vårt kors hjelper vår villige, men svake ånd, imot kjødet. Ja, når vi en gang virkelig får se sannheten i ordet om at «den rettfærdige vanskelig skal bli frelst», –. Da blir vi nok ikke bare tålmodige i prøvelsene, men også takknemlige for dem, og sier med Esekiel: «Jeg vil alle mine levedager takke for det som bedrøver min sjel».